

мълвата тръгна и още до вечерята обходи цѣлата околия. „Желѣзко Жанката!“ „Желѣзко Жанката!“ „Желѣзко Жанката!“... Името му минаваше отъ уста въ уста, хората го срещаха и отминаваха подозрително, но никой не го закачаше. Въ това време баща му бѣше кметъ на селото и първиятъ сговористъ въ окръга.

Най-сетне полицията се видѣ принудена да действа. Десетина активни членове на Работническата партия бѣха арестувани и пребити въ околийското управление. Мѣстниятъ вестникъ излъже съ изложение за „Комунистическото злодеяние“. Следъ една седмица арестуванитѣ бѣха освобождени. Мълвата пламна съ нова сила и заглъхна чакъ когато срещу Желѣзко Жанковъ бѣше заведено дѣло.

Ето този день дѣлото се гледаше за трети път. Работата бѣше докарана до сигуно оправдаване — Жанката не смѣтна за нужно да иде дори до града. Но когато мина икиндия, той започна да се тревожи и очитѣ му често-често се извиваха надолу къмъ шосето. Подло нѣщо сж туй хората — не може да имъ се вѣрва! Когато дѣлото се заведе, Жанката бѣше кметъ на селото и думата му въ околийското управление на две не ставаше. Педесетъ души се явиха да му свидетелствуватъ, а сетне, като падна сговорътъ, се изпокриха като мишки и му разбъркаха цѣлия планъ. Добре че Желѣзко си имаше вѣрни хора, вѣрли и кипѣли въ такива работи, а то да останѣше на такива мазници, щѣше съ двата крака да хлѣтне . . .

— Щѣха изъ малко разноски да ме изкаратъ още! — Заклучи Жанката и се обърна къмъ жътваркитѣ.

На постата бѣха наредени тритѣ му снахи и